

מה זה אומז שלי?

| צעדים ראשוניים |

אומן... אומן... עיר הגעגועים

אני בלעדיכם איני יכול!

ארבע מילים של
רבנו, שכשחושבים
עליהן הלב מתרגש

אנחנו מגיעים לאומן כי אנחנו זקוקים לרבי, כי אנחנו אוהבים את הרבי, כי אנחנו לא יכולים בלי הרבי. אבל לפני הכל, אנחנו מגיעים מפני שהרבי ציווה אותנו להיות אצלו בראש השנה.

והרבי אומר לנו:

"אני בלעדיכם איני יכול!"

הוא רוצה אותנו שם. את כולנו. את כל אחד ואחד מאיתנו. כל יהודי שמגיע, כל נפש שמתווספת לקיבוץ הקדוש, יקרה מאוד אצל הרבי.

איזו מחשבה מרגשת זאת. בתוך עשרות האלפים שממלאים את אומן, אף אחד איננו מיותר. גם אני שייך לקיבוץ הזה. גם אותי הרבי רוצה שם.

אנחנו כל השנה מתגעגעים לרבי, מחכים לרגע שנזכה שוב להגיע לאומן.

והרבי רוצה אותנו אצלו.

מה ראה רבנו בתוך הפסיפס העצום הזה?

באילו מילים בחר רבנו לבטא את יקרת הקיבוץ?

רבנו קורא לו (ליקו"מ תורה מ' תניינא) בתארים של פאר ויופי. הצדיק שסביבו כולם מתקבצים נקרא "מלך ביופיו תחזינה עיניך", שיש פאר ויופי לקיבוץ.

הפאר והיופי הזה אינם הנוף ואינם הבניינים. הפאר והיופי הם המתקבצים עצמם. הפסיפס האנושי הזה, על כל גווניו ופניו, הוא עצמו ההתפארות שמתפאר בהם השם יתברך: "ישראל אשר בך אתפאר".

כל נפש ונפש שמצטרפת אל הקיבוץ איננה סתם עוד אחד בתוך המון. הרבי מלמד אותנו שבכל נפש המתווספת לקיבוץ הקדוש נבנים בתים חדשים לגמרי, צירופים שלא היו מעולם.

כלומר, כל יהודי שיורד מהמטוס ונכנס בשערי אומן משנה בעצם בואו את פני הקיבוץ כולו.

אין קיבוץ גלויות כזה בכל העולם

אומן היא המקום היחיד בעולם שבו, ברדיוס של קילומטר אחד, מתקבצים בימי ראש השנה הקדושים עשרות אלפי יהודים מכל קצוות תבל, מעשרות מדינות ויבשות, ומכל גוון, עדה, חוג וסגנון שקיימים בעם ישראל. אין עוד נקודה בעולם שבה נפגשים, בזמן אחד ובמקום אחד, יהודים מכל רחבי העולם ומכל חלקי העם.

לא היה כדבר הזה מעולם. בכל ההיסטוריה הארוכה של עם ישראל, על כל גלויותיו ופזורותיו, ספק אם נראה אי פעם פסיפס רחב כל כך של נשמות ישראל, המתכנס למקום אחד.

ובשבוע של ראש השנה כל הקצוות הללו נעשים קהל אחד שנקרא: הקיבוץ הקדוש. כולם באים מכוחה של אמונה אחת: האמונה בצדיק שציווה להיות אצלו בראש השנה.

עשרות אלפי יהודים, שונים כל כך זה מזה, ואין ביניהם אחד, אפילו לא אחד, שמרגיש זר אצל הרבי. לא בגלל המראה שלו, לא בגלל הלבוש שלו ולא בגלל המקום שממנו בא.

אומן מקום ההמלכה

הרחוב הזה הוא חצר המלך

אומר עליו: זה שלי!

אומן שלי היא לא עוד ארגון, ולא עוד תקציב. אומן שלי איננה עוד גוף שיעשה בשביל כולם.

באומן פועלים כבר עשרות ארגונים ויוזמות, ועושים עבודת קודש. כל אחד מהם יקר וחיוני.

מה שחסר הוא לחבר את כל העשייה הזאת עם הציבור הגדול. לתת מקום למה שאכפת לציבור, ולגבש את כולם למען כולם.

מה שחסר הוא שהציבור עצמו, כל הפסיפס הגדול הזה, ירים את העיניים ויראה את מה שרובנו רואה: קיבוץ שכולו יקר מאוד, שיש בו פאר ויופי.

קיבוץ שמתפרש על כל הרדיוס סביב הציור, וכל מקום שבו שוהה עוד אחד מבאי הקיבוץ הופך להיות חלק מהפאר והיופי שעליו מתקבצים כולם.

רבנו אומר שהקיבוץ הזה הוא פאר, ושכל אחד מאיתנו הוא חלק מהפאר הזה.

ומי שיודע שהוא חלק מהפאר, אכפת לו ממילא מכל מה שפוגע בו. את זה לא צריך ללמד.

**וברגע שיש
מודעות, יש
אכפתיות.
וכשיש
אכפתיות,
יש אחריות.**

**הבעיה
איננה חוסר
אכפתיות.**

**כמעט
לכולם
אכפת. אז
מה בכל זאת
חסר?**

חייבים לומר את האמת, כי היא חשובה מאוד:

**זה לא קורה מחוסר
אכפתיות.**

אין יהודי אחד שבא לאומן ולא כואב לו הדבר הזה. הלב של כל באי הקיבוץ מלא אהבה למקום.

זה קורה מסיבה אחת פשוטה: חוסר מודעות.

בין העייפות להתארגנות, בין התפילות לציור, אף אחד לא עוצר לרגע, מרים את העיניים ואומר לעצמו:

**הרחוב שאני עומד בו
עכשיו הוא חצר המלך, שהרי
ההמלכה היא כאן...**

**ואם הבעיה
היא מודעות,
גם הפתרון
מתחיל
במודעות**

**להפוך את המקום ששייך
לכולם, למקום שכל אחד**

קיבוץ אחד אלף איים.

**כולנו באנו לאותו
רבי, אז איך נוצר
בינינו שטח שאף
אחד לא מרגיש
שהוא שלו?**

הנסיעה לאומן מתישה. טיסות, טלטולים, לילות קטועים, דאגות של מקום שינה ואוכל, וכל מי שמגיע מחפש קודם כל לשים את הראש, למצוא את הפינה שלו, להתארגן ולנשום.

זה מובן, ואפילו ראוי. דווקא מפני שכל אחד יודע את גודל יקרת ראש השנה, הוא רוצה לעבור אותו ביישוב הדעת, עם המניין שלו, בתוך החבורה שלו.

כך נוצרה באומן, בלי שאיש תכנן ובלי שאיש בחר, מציאות של אלף איים.

המון בתי כנסת, המון קבוצות, המון ארגונים ויוזמות. כל אחד עולם שלם בפני עצמו.

אבל ביניהם נותר הרחוב: השטח שכולם עוברים בו, ואף אחד אינו מרגיש שהוא שלו. ואת התוצאה כולנו מכירים. רואים אותה כל שנה ונאנחים.

המרחב שבין לבין קיבל מראה שאינו לפי כבודו של המקום. לכלוך שמצטבר, הפקרות קטנה של רשות הרבים, תחושה של רחוב במקום תחושה של חצר המלך.

אומן שלי מי?

שתי מילים שיכולות לשנות
את פניה של אומן: זה שלי!

ועד היכן יכולה להגיע האכפתיות שלנו מהרחוב באומן?

הרבה מעבר לניקיון. הרחוב
הזה יכול להפוך למקום שבו
יהודי פוגש יהודי

הרבי מביא לנו, בביכול על מגש של כסף, עשרות אלפי יהודים. מכל הסוגים, מכל המקומות, ובהם גם המון יהודים שעדיין רחוקים, שעדיין אינם יודעים באמת לאן הגיעו ומהו ראש השנה של רבנו. הם כבר כאן. הם מסתובבים לידינו ברחובות אומן. למה שלא ננצל את ההזדמנות הנפלאה הזאת לקיים את רצון רבנו להשקות אילנות?

הרי יש לנו במה להשקות אותם. יש לנו את התורות של הרבי, יש לנו את העצות של הרבי, יש לנו את הדיבורים של הרבי שנועדו להחיות כל יהודי, לחזק אותו, לשמח אותו ולקרב אותו להשם יתברך. לא צריך בשביל זה בית מדרש ולא צריך לארגן שיעור. לפעמים צריך רק לפגוש יהודי ברחוב, להאיר לו פנים, לומר לו מילה טובה, ולהתחיל להשתמש באוצרות שלנו... ולהתחיל לדבר.

איזה פאר יהיה לקיבוץ אם הרחובות של אומן יהיו מלאים בזה. אלפי יהודים מדברים זה עם זה. כאן דיבור של התחזקות, שם עצה של רבנו, כאן כמה מילים של יראת שמים, ושם יהודי שמכניס שמחה בלב של יהודי אחר. אנשים שלא הכירו לפני רגע עומדים יחד ומדברים, מתחזקים, מקשיבים זה לזה ומחיים זה את זה.

זה יכול להיות עיקר החן, היופי והפאר של הקיבוץ הקדוש. לא רק עשרות אלפים שנמצאים יחד באותו מקום, אלא עשרות אלפים שאכפת להם זה מזה.

ההזדמנות נמצאת ממש מול העיניים שלנו. כל כך הרבה יהודים, כל כך הרבה לבבות, וכל כך הרבה מה לתת להם.

בואו לא נפספס אותה. נשתמש באוצרות שלנו, ונשקה אילנות.

בשביל זה קמה 'אומן שלי'.

אין מאחוריה שום יומרה, מלבד העניין האחד הזה: לדאוג שיכבדו יותר את הקיבוץ, בכל מקום באומן.

כל כוחה בנוי על דבר אחד: על עשרות אלפי יהודים שמרגישים שייכים ואומרים על אומן שתי מילים:

זה שלי.

אומן היא ענייני האישי.

אכפת לי שהרחובות יהיו נקיים.

אכפת לי שמי שבא בפעם הראשונה ימצא יד מושטת.

אכפת לי שיהיה כאן מקום שכולם מוכנים ומזומנים בו לדאוג ליופי, לפאר ולכבוד של הקיבוץ הקדוש באומן.

ודווקא משום כך, אומן שלי איננה באה חלילה במקום אף אחד מהעושים במלאכה.

להפך. אנחנו זקוקים לכולם.

לכל ארגון, לכל יוזמה, לכל מי שיש לו עשייה באומן, ותיקה או חדשה, גדולה או קטנה.

הארגונים הם הידיים

העושות. הציבור הגדול הוא הלב והכוח.

שינוי אמיתי באומן יקרה רק כששני אלה יחברו יחד: כשרובו רובו של הציבור ירגיש שייך וייתן גב, וכשכל העוסקים במלאכה ירגישו שציבור שלם עומד מאחוריהם.

אז אפשר יהיה לעשות דברים, ולעשות אותם על הצד הטוב ביותר.

והדרך כבר החלה

זה בדיוק הרעיון של אומן שלי: ככל שיותר מבאי הקיבוץ יצטרפו ויאמרו "זה שלי", כך יגדל הכוח, תתרחב העשייה ויפתחו אפשרויות חדשות.

אנחנו לא מבטיחים מהפכה בשנה אחת. אנחנו קוראים לכל אחד להיות שותף בדרך הזאת מיומה הראשון.

עסקנים ותיקים, עם אנשי השטח שמכירים כל פינה בקיבוץ.

באומן עצמה התקיימה התכנסות מיוחדת של בעלי המלונות, שהתאגדו יחד תחת השם "שותפי אומן", מתוך רצון לתרום מיכולותיהם לכבוד רבנו ולפאר הקיבוץ.

כבר השנה זכו ארגונים הפועלים באומן לחיזוק ולתמיכה מצד אומן שלי, כדי שיוכלו להרחיב עוד יותר את פעילותם למען באי הקיבוץ. וכבר עכשיו ניתן לבשר שבקיבוץ הקרוב יהיו שיפורים רבים ומעשיים, כפי שהציבור יראה וירגיש בסיעתא דשמיא.

אבל אנחנו בתחילת הדרך. הפעילות השנה יחסית מצומצמת,

ראשי ארגונים, אנשי שטח ובעלי מלונות כבר מתחברים. אבל אלה רק הצעדים הראשונים

במהלך החודשים האחרונים נעשתה עבודה שקטה כדי לחבר את הגורמים הפועלים באומן סביב הרעיון הפשוט הזה.

ישבנו עם ראשי ארגונים, עם

בואו נבנה יחד את אומן מחדש

כי ככל שהציבור הזה גדל, כך גדל כוחו של הקיבוץ כולו.

אין מצטרפים?

השלב הראשון לא עולה כסף, לא דורש זמן ולא מחייב להתנדב.

הוא דורש רק דבר אחד: לומר אכפת לי. אני שייך.

השלב הראשון: נעשים חברים באומן שלי.

החל מיום חמישי פרשת כי תבוא, י"ד אלול תשפ"ו, נפתחים ערוצי ההצטרפות:

קו אומן שלי: 04-313-1488

נדירים פלוס: אומן שלי

מתקשרים או נכנסים, ומצטרפים לחברי 'אומן שלי'.

ההצטרפות אינה התחייבות. היא אמירה:

אכפת לי מאומן. אני רוצה להיות שייך

לציבור הגדול שאכפת לו.

הצהרת שייכות פשוטה של יהודי שמבין שגם הוא חלק מהפאר של הקיבוץ. היא אינה עולה כסף, אינה דורשת זמן ואינה מחייבת דבר, ולצידה האפשרות להציע הצעות ורעיונות משלך.

והיא עצמה הכוח.

יש גם שלב שני

מי שרוצה, יכול גם לתת מעצמו למען הקיבוץ

השלב השני, למי שליבו חפץ: הירתמות.

לאחר ההצטרפות, כל מי שרוצה יכול להירשם גם להתנדבות באומן. ההתנדבות תיעשה דרך הארגונים הרבים שכבר פועלים במקום, כל אחד לפי מה שמתאים לו ולפי הזמן שהוא יכול לתת.

יש מי שיוכל לתת יותר, ויש מי שיוכל לתת פחות. העיקר הוא הרצון להיות חלק, לעזור ולתת מעצמו לכבוד רבנו ולכבוד הקיבוץ הקדוש.

השלב הראשון הוא ההצטרפות לאומן שלי. השלב השני הוא למי שרוצה ויכול לעשות יותר. הפרטים המלאים בקו אומן שלי ובאתר.

נשהרבי אומר:
"אני בלעדיכם איני יכול!"
המצטרף משיב:
רבי, הנני מוכן ומזומן בשבילך.

בעזר הכורא יתכרך

רבי, אני מוכן ומזומן בשבילך

הגעת לאומן?

מחכים לך במרכז 'אומן שלי'

רח' פושקינה 27 ליד אומן סנטר

לְפָאָר

לפעול למען החן
והיופי של הקיבוץ הקדוש

לְהַשְׁקוֹת

לדבר ולחזק, להשפיע
ולהשקות אילנות

לְעֵזֶר

להושיט יד, לעזור ולסייע
לכל באי הקיבוץ הקדוש

יהי
בנינו
את
אומן.

מצטרפים ל'אומן שלי'

קו אומן שלי: 04.313.1488

נדרים פלוס: אומן שלי

מייל: U043131488@GMAIL.COM